

(המשך מעמוד 37)

את הפגישה היפה... ובלי להיזהר נעדר לו הירח... יצחק היה נכון לשרוף את עצמו על-מנת שהאחרים יראו את האור..."

אורי אבנרי: "העיקר בו היה לא מה שהוא אמר, או מה שהוא עשה - אלא מה שהוא היה... הוא היה הדמות המושלמת של ה'ישראלי-יפה', ואולי סגולי החבר שנשפה בדיוק כאשר אדיאל זה מת. הישראלי היפה היה הומניסט, דמות המושלמת בעבר הרחוק הקרוב של הארץ. הוא רצה לכתוב באחרונה על הרעיון האקולוגי במיתוס השמי הקדום, לגלות את המשמעות האקולוגית של פול-גנים קדומים. כגון, על כל במה גבוהה ותחת כל עץ רענן... הוא מת במועד שכל התרבות הזאת, התרבות-הצברית של ארץ-ישראל הצעירה, הסתיימה..."

"הוא חשב שעמנו מתחפש כחלק מן האנושות כולה, ולא כגוי חמוש ומת-בדל, זר למרחב הסובב אותו, זר לארץ האמיתית הזאת..."

הפסל החל נימרוד

מבין הנאספים, קט לפתע אדם מבוגר,

אמו ודודתיו של דנציגר לעשות, לא לגמור

שלא הציג את עצמו בשם, וסיפר שלמד עם דנציגר בתיכון. הוא הביא דינה אחרת מזו המוקבלת על פסל נימרוד: "הפסל החל כנימרוד, פסל לזיכרו של דוד נימרו, בנו של נימרו, מורה-ההתעמלות של הר גימנסיה, שהיה סטודנט למתמטיקה ונהרג בהגנתו של ירושלים ב-1936... הפסל ינק מן האמנות של פרו, שהקסימה את יצחק אז. אני זוכר את יצחק מאז שנת 1929, כיקה טובה, עם כל הרע והטוב שבוה..."

אידיאל הישראלי הימים

החידונואי שמואל רוזן, בודודו של דנציגר, שהספידו בשם המישפחה: "קראנו לו פטר - זה היה שמו בפי כל מישפחת דנציגר-רוזנבלט. בניגוד לרוב יהדות גרמניה, באה מישפחת דנציגר אריצה כבר בשנות ה-20... כילד, הייתי נהג להתגנב לחצר מאחורי בית-ההורים של אביו, שם עבד יצחק על פסליו. ראיתי שם את הפסל 'נימרוד' בשלבי ההתהוות. ראיתי את 'השבוייה', אסור לנו לשכוח שהיה בו אותו מקור איכותי של יהודי גרמניה, שעלו ארצה מתוך ציונות גמורה. האת האווירה שבה הוא גדל, אני זוכר את תווי-החן בין פליקס דנציגר לפליקס רוזנבלט, שני הדודים. הראשון רוויזניוניסט והשני ליברל. הוא גדל בבית אירופי מצד אחד, וישראלי מצד אחר, זה כור-ההיתוך האידיאולוגי בו צמח יצחק..."

"הוא היה גבר יפה, ובלי כל כוונה הוא מצא את עצמו ככוכב הסרט 'בית

המשך) דנציגר בקשר עם הכנת פרוייקט פיסולי לזכר חללי חטיבת-הנגב של ה'פלמ"ח (אנדרטה של סכר הנפרץ על-ידי חיים, שלא הוקמה מעולם): "הוא בא אלי בטענות שיוזמי המהפכה הציונית נעשו עבדים לארכיטקטורה של הירק, ואילו הוא הטיף לטיפוח מרחבי הבטון בנוסח מכי-סיקו..."

"הוא היה חוצב פוליטי, שהצב כוח של מעיינות הרמאניסטיים שסיכו בו..."

ביזוזה של הודמנות

האדריכל אברהם יסקי: "אנשינו חיים בארץ קטנטנה, מתחככים זה בזה - ולא יודעים איזה אנשים גדולים קיימים בינינו, לדעת, דנציגר הוא אחד האנשים החשובים באמנות בעולם כולו, 'נימרוד', 'שבוייה', 'כבשים' - אינם חשובים פחות מהסוסים של מרינו מריני... אבל הוא לא רצה לצאת מאיתנו לעולם הרחב ולזכות בהערכה בינלאומית דומה לזו של 'יעקב' אגם ואתרים היצאים לרעות באגמים זרים..."

"ב-1955, כאשר יצחק חזר מאנגליה ו-

התחיל עם כבשים קטנות העשויות מ'שעווה, ניסנו לשתול אותן באוניברסיטה העברית בירושלים - והצלחנו. ויצחק עבד, רעבר חודשי, רעברו חודשיים, ושנה וחשנתיים - והכבשים לא הגיעו למקומן... ב-1965 (דוד) טביחו ראש-יערית בארץ שבע רצה להקים בעיר בית-כנסת יהודי של הפגרום. הוא הזמין את יצחק - ואחר שיהיה מרובות הופיעו שבע הבא-רות, השתבחו חודשי וחודשיים..."

"כך רעיונותיו טיפסו, עלו, פרוצו - ודבר לא יצא מזה. הוא באה תערוכת העשור למדינת-ישראל. הזמינו מיצחק אנדרטה. יצחק עבד, מרעד התערוכה קרב ובא, שברע, יומיים, יום. האנדרטה היתה קיימת, אבל היא לא היתה עדיין טובה בעיניו. הוא לא היה מוכן למסור אותה, יומיים לפני בעילת התערוכה הביאו משר איתו, ולקחו את האנדרטה בניגוד לרצונו..."

"וכך שנה אחר שנה, כך היה עם החושן במזיאון ישראלי... ובמרבית עבודותיו, וכל השנים סיקרנה איתי התופעה של אמן, שהיצר שלו מצוי בקצה האצבעות, עד שגיליתי שכלל לא עניין אותו מעשה האמנות כגון - אלא האתגר היצירתי עצמו... כך שכלל לא הפליא אותי שבר שנים האחרונות הוא הלך לאלימים שברמת-הגולן, ולמהצבות בשך ליד חיפה. הוא התמודד כאמן עם הדברים והנופים, שהם פרק חי בחיי האנשים בארץ הזאת. חיים שהוא לא היה מוכן להיפרד מהם. ולכן הוא אף פעם לא אמר מה הוא רוצה אלא התעניין במתהוות, התעניינות ש'קשרה אותו לדברים שבמצפון, ובעיקר האכפתיות, על ביזוזה של הודמנות היס' טורית להפוך את הארץ הזאת, וכך היה מסתובב עם תרמיל-יצד, ומטיל את הור-עיים של ארץ-ישראל יפה ואיכפתית..."

לא גיטו חמוש

המשורר סמיר אידעכסי: "שיר ערבי אמר: המוות בחר מאיתנו

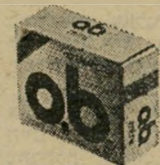
* דודו פליקס רוזנבלט, הוא פינחס רוזן, ש'המישפטים הראשון במ' דינת ישראל, ומנהיגה של המפלגה ה'פרוגרסיבית (שהפכה מאוחר יותר ל'ע'.

אשה משוחררת

להיות אשה משוחררת זו אינה סימנה כאשר מדובר בטמפוני או-ב. טמפון o. b., הטמפון הקטן והטוב בעולם, נותן לך הרגשה משוחררת והפשית 365 ימים בשנה. תוכלי ללבוש מכנסונים קצרים והרוקס, חצאית מיני או ביקיני, תוכלי לרקוד, לטייל, לטבול באמבט ולרחוץ בים בבטחון מלא. טמפון o. b. קטן משפתון ולכן, קל ונוח לשאתו בארנק.

טמפוני o. b. בעלי כושר ספיגה ענק. להשיג ב-3 גדלים: נורמל: למרבית הנשים אקסטרה: לנשים עם דימום רב והחידוש העולמי האחרון: טמפוני מיני לנערות, לבתולות ולנשים עם דימום מועט.

חדש! אריזה חסכונית של 40 טמפונים

o.b. או-ב

365 ימים חפשיים בשנה

ברסום מלניק

השבוע הגרלת הפיס סך הפרסים 4.8 מיליון ל"י פרס ראשון 750.000 ל"י

מפעל הפיס

לימונטה טפט חריש נגר כתמים

תן טרמפ לחייל